

במדינה

מישטרה

רק לא בבגאז'

העצור סירב לנסוע
בתאיהמיטען, השוטרים
חבטו בו — ואחר־כך
העדימוהו מעיני השופט

ביום החמישי שעבר אחרי־הצהריים הוזמן לו שוקרי אברג'יל ספליקה, אך לא הספיק לשותותו. שלושה בלשים של מחלקת־המוסר הוזמנוהו לקום ממקומו ולהתלות אליהם. אחרי שקודם־לכן גררו שתי צעירות, הן חשודות כפרוצות, מבית־הקפה רומא שמול קולנוע מוגרבי בתל־אביב. השוטרים חשדו, כנראה, ששוקרי (28) קשור עם הנשים. "בוא איתנו", אמרו לו השוטרים, ושוקרי

עצור-מוכה אברג'יל
הכבוד האנושי

החל צועד לעבר מכונית הקורטינה־רטיימן הלבנה של אנשי היחידה המרכזית. אחריו הכניסו השוטרים למכונית את שתי הצעירות. לשוקרי לא נותר מקום בפנים, ואחד הבלשים הורה לו להתקפל, ולהיכנס לארגון המיטען של המכונית.

מי תקף את מי? שוקרי סירב. "אסע למעצר רק בצורה אנושית", אמר לשוטרים. אלה המשיכו להלום בו ולבעוט בגופו ללא־אבחנה. הוא ניסה להתגונן, ספג מכות בפנים, בחזה ובביטנו, אך המשיך לצעוק שבבגאז' אינו מוכן לנסוע. רק אחרי ששלושת הבלשים קראו לעזרה והגיעה ניי־דת נוספת למקום, הועבר שוקרי למעצר.

בבית־המעצר באור־כביר נאמר לו, כי הוא יובא לפני שופט־שלום ויבקשו לעצור אותו עד תום ההליכים המיטעניים נגדו. כיוון שתקף שוטרים, אף לא ניסו לחקור אותו על החשד שהיה לו קשר כלשהו עם הפרוצות. אך שוקרי קרע את בגדיו, ואיים על השוטרים שיגלה לשופט כיצד הוכה על־ידי חבריהם.

שוקרי הושלך החוצה, כשרק התחתונים לגופו. הוא רץ מיד אל עורך־הדין דורו מקרין, ובהגיעו אל משרדו היה כמעט מעלולף. אחרי שרץ כמעט־עירום ברחובות העיר, חבול ומוכה, כשברשותו פיגוס־שיקים בלבד. ארנקו וכל חפציו האישיים האחרים נותרו בבית־המעצר, והסוהרים סירבו להחזירם לו.

שוב לירי המישטרה. עורך־הדין הישקה אותו. שמע את דבריו ושלח אותו אל רופא שידקוק אותו, ואל צלם שינציח את הסימנים שהבלשים השאירו על גופו. שוקרי עלה למזנית, אך כיוון שלא היה בידיו כסף מזומן, ביקש לשלם לנהג, ב־שיק, את סך 28 הלירות, דמי־הנסיעה. הנהג סירב לכך, ומסרו שוב בידי השוטרים.

הוא נשאר במעצר עד יום הראשון הי שבוע. אך כאשר ביקשו לאמת את טענו־תיו של שוקרי על הסיבה לכך שהסתובב ברחובות כמעט־עירום, ניתנה שוב הוראה: להיטטר מסובך מיד, ולא להביאו בשום פנים ואופן להארכת־מעצר לפני שופט.

הוא הושלך שוב לרחוב, אך הפעם הצי־ליה. הוא הגיע אל ביתו, התלבש וחזר אל הפרקליט. הכבוד האנושי של שוקרי אברג'יל עלה לו ביקר, אבל את שלו־הוא השיג: הוא לא נסע בתאיהמיטען של מכונית המישטרה.

או מחסן סמים מסוכנים

שעה ארוכה ערכו חמישה השוטרים בביתו של דן חיפוש יסודי ביותר. ואין זו משי־מה פשוטה כל־כך.

דן מכין את תערוכת־הגרוטאות השנייה שלו. לצורך זה ריכוז בביתו מאות פריטים שונים ומשונים, ועשרות קופסאות. כ־בור זמן נואשו השוטרים, כשראו שלא יוכלו להשתלט על כל ערימת החפצים בבית־המלאכה של דן. הם הביאו אל הדרי־רה את כל־הגיוש הנודע סער, המאומן להרית ולגלות מחבואי־סמים, ושרבים מ־אנשי הבהמה כבר זכו בביקורו.

"איפה ריח, סער?" שאל מפעילו של הכלב.

"בתחת שלי!" הדריך בן־אמוץ את ה־כלב.

אבל גם סער לא הצליח לגלות סמים. "זה פשוט מפני שכבר שנתיים אני לא מעשן", הסביר דן, "מאז שהתחלתי ללמוד את תורתו של ד"ר קרוי".

לעומת זאת מצאו השוטרים אקדה ללא־רישיון, והתרימו אותו. "הוא נמצא בר־שתי משנת 1948. קיבלתי אותו משאול ביבר, בעת שליוויתי את אוניות הרכש ה־ראשונות לישראל. בזמנו הייתי מוציא לו כל שנה רישיון, אבל אחר־כך לא יכולתי יותר לעמוד בתשלום של 90 ל"י לשנה דמי־הרישיון". הסביר דן לשוטרים.

השוטרים כבר היו מאוכזבים על שלא הצליחו לאמת את המידע שבידם, כשלפתע הבחינו במזרק הכסף עם הגלולות האני־טיביוטיות הציבעוניות שבו. "מה זה?" תמהו. דן הסביר להם. אבל הסברו לא

החשוד
דן בן־אמוץ, שבשנתיים
האחרונות פרש מן ה־
כתיבה אל היצירה הפיסולית באלמנטים
שימושיים, נחשד על־ידי מחלקת־הסמים של
מישטרת ת"א במיחור בסמים מסוכנים.

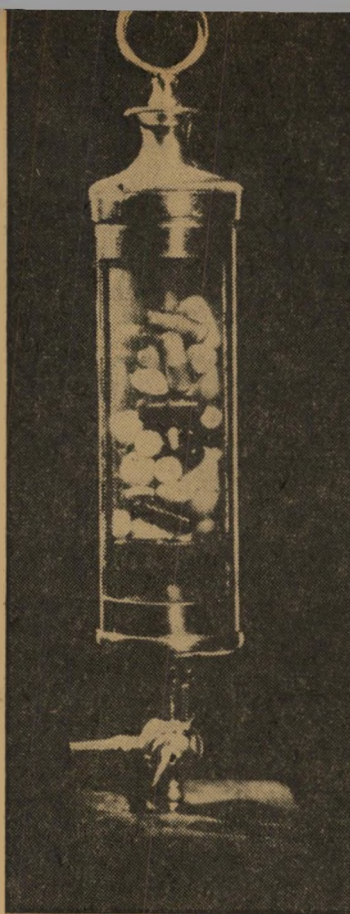
שיכנע אותם. השוטרים החליטו להחרים את המזרק כדי לבדוק אם לא שימש כ־מחסן לאחסון סמים מסוכנים.

מלבד את המזרק, הובילו השוטרים ל־מישטרה גם את דן בעצמו. הוא הוזמן למסור עדות. בתום העדות, כאשר שאל אם יוכל לקבל את "זריקה אחת ולתמיד" חזרה, השיב לו אחד מקציני מפלגיה־הסמים: "את תהיה בדיקה מסובכת מאד. לבדוק את המזרק הזה".

כשיצא את תחנת־המישטרה שמע דן את אחד הקצינים נד לו בקול: "לא הייתי מאמין עליך... סוחר־סמים".

ועכשיו נותר רק לראות כיצד תבלע המישטרה את הגלולות, כאשר יסתבר לה כי אלה בסך־הכל תרופות אנטיביוטיות.

יצירה אמנותית

פני בשנה הפתיע דן בן־אמוץ את כל מכריו, שהכירוהו כסופר וסאטיר־ריקן. הוא ערך בגלריה ג'ולי בתל־אביב, תערוכה ראשונה של יצירותיו. היו אלה פסלים בעלי יופי מיוחד־במינו, שמה ש־איסיין אותם היה העובדה שכולם היו עשויים מגרוטאות של כלים שימושיים.

בין טריטי התערוכה הבודדים שלא נמ־כרו, היתה גם היצירה שדן העניק לה את השם "זריקה אחת ולתמיד". היה זה מזרק וטרינרי, שבו נוהגים להזריק לבהמות, ללא מחס. דן הציבו על־גבי כן, מילא את חל־לו בגלולות צבעוניות. "אלה היו כל מיני תרופות אנטיביוטיות שאספתי", סיפר, "אפילו לא ידעתי מה הן בדיוק".

המזרק הדקורטיבי לא נמכר באותה מכירה פומבית. אולם השבוע הוא זכה סוף־סוף ב־התעניינות שהיה ראוי לה. ארבעה גברים ואשה אחת, שנכנסו אל ביתו של דן בן־אמוץ בבוקר יום החמישי האחרון, התגללו על המזרק כמוצאי שלל רב. אלא שהת־עניינותם בו לא היתה אמנותית. היו אלה אנשי מחלקת־הסמים במישטרת מחוז תל־אביב, שפשטו על ביתו של דן ביפו הע־תיקה, כדי לחפש שם "סמים מאד־מאד מסוכנים", כפי שהגדירו זאת.

הם הציגו לפני דן פקודת־חיפוש חתומה

מצוד הסמים בית דן בן־אמוץ

דן בן־אמוץ מחזיק בידי את יצירתו "זריקה אחת ולתמיד" בעת המכירה הפומבית של יצירותיו. שאותה ערך לפני שנה בגלריה ג'ולי בתל־אביב. הפסל (ראה תמונה למעלה) היה עשוי ממזרק לבהמות, מלא גלולות צבעוניות. המישטרה החרימה עתה את היצירה.

תמונה בתערוכה